

Sona Çarkəz
Yazıçı-publisist,
AYB-nin üzvü

Həyat həqiqətən də imtahan, dünya qonaq evidir. İnsanlar bunu dərk edərək yaşamağı bacarırsa, sanıram, minnətdarlıq hissini əsla itirməz, hətta onu itirməkdən qorxarlar. Çörəyi öpüb yerdən qaldıraraq ucaya qoyuruq, çünki çörək tutar insanı, onu yerə atanı, onu itirənə və ya yerdə görüb yanından ötüb keçənə. Bizlərin dar günlərimizdə, acı anlarımızda, yanımda olub təsəlli verəni, küsdüyümüz dünyanın üzünə baxmağa yönəldəni, əlimizdən tutub, əlimizə çörək verənləri unutsaq, gözlərimizə qan damar. Elə anlar, elə aylar, illər olur ki, insan əllərini həyatdan ümitsiz halda üzərək bu əzəli var, sonu yox dünyadan bezir. Elə anlarda ürəklərimiz sapdan asılı qalar kimi çırpınır. Ölümün uzaqda olmadığını dərk edirik, dünyanın əbədi olmadığını duyaraq yaşasaq da, yenə bəziləri bu dünyanı əbədi bilir, dəyər verməyi bacarmır, dəyər verməkdən ehtiyat edir. Uca Yaradan o zaman adamın qarşısına elə böyük insanı çıxardır ki, elə bir insanla üz-üzə gətirir ki, yenidən dünyayla barışıb üz-üzə dayanırsan.

Bu ilin noyabr ayının son günlərində mən də o anları əvvəllər çox yaşasam da, bir daha yaşamırdım. Bir daha düşüncələrimin və Allahımızın qarşımıza həqiqətən 5-3 pis əvəzinə çıxardığı minlərlə, sözün böyük mənasında, yaxşıların yaxşısı, xeyirxahların xeyirxahı, dünyanın özündən böyük sevgiyə layiq olanı və mələk kimi çiyinlərimizə qonaraq bizə əl uzadanı, dəfələrlə ömrümüzə mühüm, unudulmaz yeri olanı yetirir ki, yuxarıda dediklərimə, dəyişməyən düşüncəmə, fikirlərimə bir daha sadıq qalaraq sakit olur, əsəblərimi cilovlayıram. Kaş həyatda pislər, ağıldan kəmlər, içi ziğıllar (anamın sözüdür) olmayaydılar. Amma nə etmək olar ki, ən gözəl çəməndə də çiçəklər arasında qanqal bitir.

Xəstəxana divarları arasında başladığım bu kiçik yazımı, təşəkkür məktubumu və ya minnətdarlıq adlı məqaləmi indi evdə davam etdirirəm... Nə vaxt bu dünyada əllərimi qoyuma qoyub, acizlik hiss etmə, mütləq bir neçə qeyri-adi, gözəl, dəyərli insan ağılıma gələr və ya qarşıma çıxar. Onu tanıyanlar, səmimiyyətinə vurulanlar, insanpərvərliyinə məftun olanlar minlərlədir desəm, daha doğru olar. Bu, mələk üzlü, geniş qəlblə, həkim, dost, ana, ailə xanımı, qohum və qeyri-adi insan - əzizim Yazgül xanım Abdiyevadır. Mələhətli səsi, sonsuz etibarı, cəfakəşliyi, ləyaqəti və bütün aləmə güvən verə biləcək qədər mərhəmətliliyini qələmə al-

Həyat imtahandır...

və ya nə yaxşı ki, yaxşılar var

maq, əslində, az-çox söz adamı olsam da, mənə asan gəlir. Onu tanıyıb görəndən bəri anladım ki, sadəlik, əlçatanlıq, mərhəmət, ətrafa qarşı sonsuz sevgi bəsləmək qabiliyyəti hər kəsə verilməmiş. Bu da onu tanıyanlara Allahın gözəl bir töhfəsidir və belə insanlara "Əsl Allah adamıdır!" demək gerəkdir. İkinci dəfədir ağır anımda mənə əl uzadır Yazgül xanım ülvə münasibəti, qayğısı ilə.

İnanın ki, sözlərə sığışdırmaqda çətinlik çəkirəm onun mənə etibarlı davranışlarını. Düşünürəm ki, görəsən bu səmimi həkimin, qız övladımın yoxluğunu mənə unuduran Yazgül xanımın mənə olan diqqətini qələmə alıb, yerinə yetirə biləcəyəmmi, ürəyimdəkilərin hamısını ifadə edə biləcəyəmmi? Yaxşı sözü bəzən yetərli olmur insanların xarakterini və bütövlüyünü tam şəkildə çatdırmağa...

Yaxşıların yaxşısı, tibb elmləri doktoru Yazgül xanım Abdiyeva, olduqca vətənpərvər, peşəsinə vurğun, ətrafındakılara daima xoş əhval-ruhiyyə bəxş edərək qayğıkeşliyin zirvəsini fəth etmiş, insanlığın aliliyini öz sahəsində yüksəklərə qaldıran çox vəfalı, az-az görünən insanlardandır. Nə xoş ki, mənim bu xəstəxanaya məsləhət bildiyi, yönəltdiyi andan elə Yazgül xanımın özü haqqında dediklərimi tam şəkildə ünvanlaya biləcəyim həkimlərlə də doğmalaşdım. Bu həkimlərdən Ürəyin İşemik Xəstəlikləri şöbəsinin rəhbəri xanımlar xanımı Mədinə xanım Əzimova, Sona xanım, illərdir tanıdığım Nailə xanım, Təranə xanım hər zaman ağılımda, düşüncələrimdə və fikrimdədirlər. Burada, bu kollektivdə o qədər sadəlik, etibar (xüsusən də özüm yatdığım şöbədə - S.Ç.) gördüm ki, düşündüm pisləri, namərdləri, dönükləri unudub yaşamağa dəyər hələ.

Həyatımın tələtəmləri məni imtahan etdikcə, yaxşıların münasibəti mənim ayaqda durmama səbəb olub hər zaman. Odur ki, bu günlər bir daha yaşadım və anladım ki, mən bu həqiqəti öz həyatımda gördüm, təsdiq etdim və bu mənim həyat kredoma çevrildi. Bu yaşda bu qədər alicənab insanlar yenə qolumdan tutdular. Yenə yıxılmama imkan vermədilər.

Bu xəstəxanada ikinci dəfədir ki, müayinə və müalicə oluru. Yayda və bugünlərdə mənim burada müayinə və müalicə olunmamı o vaxt da əzizim Yazgül xanım tövsiyə etmişdi və yönəlmişdi məni bura. Elə bu dəfə də onun məsləhətini dinləyərək üz tutdum yenə Kardiologiya İnstitutuna və nə yaxşı ki, bu qeyri-adi, dəyərli xanımı, həkimini dinləyib, bu qeyri-adi insanların hamısını sevdim. Burada da bu insanların gülərlüzlüyü və mərhəbanlığı məni həqiqətən sözün

tam mənasında valeh etdi. Düşündüm ki, nə qədər sevgi dolu, əmək sevən, gülərlü insanlar var bu həyatda, ilahi. Salamı da təbəssüm dolu məhəbbətlə verirlər bir-birlərinə. Xəstələrə öz əzizləri kimi isti və doğma yanaşaraq xidmət edirlər.

Şöbə müdiri əzizim Mədinə xanımın mədəniyyəti, həlim, gülərlü, mehriban rəftarı sanki o insanların hamısının qəlbinə köçərək üzlərində, gözlərində bərqərar olub. Məncə, elə bu münasibətlər özü bir məktəbdir ki, bu şöbədə də var. Burada çalışanların üzündəki təbəssüm səmimiyyət dolu idi, onları heç kim məcbur etmədi ki, belə davranın, onlar gördüklərini götürənlər idilər.

Həkimim (Sirdaşım, adaşım deyərək ilk gündən ona belə müraciət etdim - S. Ç.) Sona xanım haqqında da bir neçə cümlə demək fikrindəyəm. Güllər üzlü, səmimi, bir gündə dəfələrlə mənim palatama gələrək verdiyi məsləhətləri, min doğmadan doğma olan münasibəti, dərinənlərindən anlattığı, izah etdiyi, dərmanların qəbulu, səhhətim haqqında məlumatlar həqiqətən məni məndən almışdır. Bunlar o qədər geniş mövzudur ki, bir məqaləyə, bir təşəkkür məktubuna sığışdırmaq mümkün deyil.

Bu şöbədə çalışanların münasibətindən demək olar ki, dirçəldim, sevdim və əsla unutmayacağıma özüm-özüm-də əminlik hiss etdim.

Burada təmizlik, tibb bacılarının hər bir xəstə ilə hörmətlə davranmaqları, onları dindirmək bacarığı tək bir cümlə ilə deyə bilərəm ki, heç yerdə görmədiyim mənzərə idi. Ayrı-ayrılıqda bu mükəmməl və ehtirama layiq insanların hamısına deyirəm ki, var olun, yaxşı ki, sizləri tanıdım. Bunun üçün bir daha əzizim Yazgül xanım sonsuz və əbədi minnətdarlığımı bildirmək istəyirəm ki, mən Mədinə xanımı, Sona xanımı, Samirə xanımı, Fatma həkimini yaxından tanıdım.

Hər gün bir otağa şöbə müdiri və həkimlər neçə dəfə gələ bilər, neçə dəfə xəstəni ayrı-ayrılıqda ziyarət edə, hər xəstənin hal-əhvalını bilər, bilmirəm, gördüklərim önündə söz bəzən aciz qalır, inanın. Minnətdaram əzizlərim, Allah sizi var ələsin.

Bu böyük tibb mərkəzinin direktoru, dəyərli baş həkim Gülnaz xanıma, BDU-dan tanıdığım həmkarım Əlövsət doktora və ümumiyyətlə, burada çalışan, bir dəfə gördüyüm, beş dəfə gördüyüm kimi qəbul etdiyim insanların hər birinə təşəkkür edirəm, minnətdarlığımı bildirirəm və bir daha əminəm ki, yolum bura düşərsə, doğma ata evinə gəldiyim kimi gələcəyəm...

Təşəkkür edirəm hər birinə, əzizlərim. Var olun, insanların keşiyində sizin kimilər durduqca bizlər yıxılmırıq!